

залѣзъ слънце, да сж по-далече отъ тѣхното село. Минали презъ много чужди села. Добри хора имъ давали изъ пжтя храна, посочвали имъ и пжтя къмъ планината.

На седмия день, привечерь, стигнали близо до планината и влѣзли въ малкото, но чисто българско село Джбово.

На широка поляна, подъ грамаденъ вѣковенъ джбъ, заварили цѣлото село, събрано на обща трапеза. Било Гергьовдень и селото се събрало на обща вечеря. Цѣли печени агнета, голѣми пшеничени погачи и гювечи, пълни съ квасено млѣко, пълнѣли трапезата.

Нашитѣ измжчени пжтници пристигнали точно когато селянитѣ прочитали молитвата за вечеря. Свалили шапки и тѣ и се помолили.

Селенитѣ, като видѣли чужденцитѣ, зарадвали се много и ги посрещнали като скжпи гости. На общата трапеза на Гергьовдень всѣки гостъ е изпратенъ отъ Бога и Свети Георги. И колкото повече гости има на Гергьовдень, толкозъ повече плодородие ще изпрати въ полето Свети Георги.

Гостували братята съ женитѣ и децата си цѣла седмица. Починали си отъ дългия пжтъ. Разказали и за пати-лата си. Най-сетне попитали, дали не могатъ да се заселятъ въ гората, горе въ планината, далечъ отъ свѣта. Никой да ги не види, никой да ги не чуе.

Селянитѣ извикали:

— О, добре дошли! Поселете се, кждето искате. Цѣлата планина е ваша. Никой до сега не е посмѣлъ да навлѣзе навжтре въ гората, да се изкачи изъ планината. Тамъ е пълно съ мечки, вълци, лисици и незнаенъ още другъ дивечъ. Тамъ си виятъ гнѣзда орлитѣ. Милиони още други пойни птичета живѣятъ тамъ и пѣятъ... На самодивскитѣ поляни въ лунни нощи самодивитѣ чудни хора играятъ и пѣсни пѣятъ.

— Такова мѣсто търсимъ ние, за да се поселимъ! — извикали радостно братята.

И тръгнали тѣ и хлѣтнали въ гората, заедно съ женитѣ и децата си. Хлѣтнали въ царството на самодивитѣ, на мечкитѣ и орлитѣ...

Тамъ влѣзли да се заселятъ, тамъ село да направятъ...

(Продължава въ втора книжка)

Александъръ Спасовъ